

Στις 25 Νοεμβρίου ταξιδεύω στην Αθήνα με πρόθεση να βοηθήσω έναν νέο Κούρδο (τον “Α”) που έχει χάσει ένα μέρος της οικογένειάς του και χρειάζεται να φτάσει στη Γερμανία, όπου ζει ένας θείος του.

Γνωρίζοντας ότι το ταξίδι από την Ελλάδα στη Γερμανία έχει παραπάνω δυσκολίες, αποφασίζω να του διευκολύνω τη διαδικασία για να ταξιδέψει στη Βαρκελώνη, όπου υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να τον βοηθήσουν να φτάσει στον προορισμό του.

Στις 26 συναντιόμαστε για να δούμε τις λεπτομέρειες και να σχεδιάσουμε τον τρόπο να περάσουμε ως μητέρα και γιος (ο “Α” θα έχει μαζί του τα νόμιμα χαρτιά ενός από τα παιδιά μου).

Στις 27 το μεσημέρι κατευθυνόμαστε προς το αεροδρόμιο και όταν κάνουμε το check-in, η αεροσυνοδός υποψιάζεται τον “Α” και του κάνει κάτι που αργότερα καταλαβαίνω ότι ήταν ένα είδος μικρού γλωσσικού τεστ. Κατά την άποψή μου, αυτή είναι που ειδοποιεί τους αστυνομικούς που βρίσκονται στο νέο σημείο ελέγχου που έχει τοποθετηθεί στο αεροδρόμιο.

Όταν φτάνουμε στον έλεγχο, δυο αστυνομικοί μας σταματάνε και μας βομβαρδίζουν με

ερωτήσεις. Ανακαλύπτουν ότι δεν είμαστε μητέρα και γιος και μας στέλνουν σε έναν χώρο όπου βρίσκονται κι άλλα άτομα υπό κράτηση. Από ό,τι βλέπω, το κριτήριο επιλογής είναι 100% φυλετικό.

Μετά από λίγα λεπτά μας μεταφέρουν σε άλλο αστυνομικό παράρτημα μέσα στο ίδιο το αεροδρόμιο, όπου υπάρχουν ήδη άλλοι άνθρωποι και μετά θα έρθουν κι άλλοι. Είναι μια σκληρή μέρα δουλειάς για την αστυνομία.

Μας χωρίζουν.

Ένας αστυνομικός με απειλεί.

Μια γυναίκα αστυνομικός μου λέει να γδυθώ, μου κάνει σωματικό έλεγχο και ψάχνουν τις αποσκευές μου.

Εκείνο το βράδυ με μεταφέρουν μαζί με άλλους (και τον “Α”) στο αστυνομικό τμήμα του αεροδρομίου. Εκεί μας φακελώνουν, μου δίνουν μια κατάθεση που αρνούμαι να υπογράψω και μας μεταφέρουν στα κρατητήρια, όπου, μαζί με άλλες 8 γυναίκες, περνάω 3 νύχτες.

Δεν μας κακοποιούν σωματικά, αλλά μας κακοποιούν ψυχολογικά.

Τις μεταφορές τις κάνουμε με χειροπέδες.

Έχω έναν δικηγόρο.

Την Τρίτη 29 ο δικαστής, σε προκαταρκτική ακρόαση, διατάζει την αποφυλάκισή μου με κατηγορίες (παροχή βοήθειας σε άτομο που δεν έχει τα κατάλληλα χαρτιά προκειμένου να περάσει τα σύνορα) και χωρίς εγγύηση.

Παρά τη δικαστική απόφαση, η αστυνομία εξακολουθεί να μας έχει υπό κράτηση στο τμήμα του αεροδρομίου. **[1]**

Μετά από περίπου 30 ώρες, όταν πλέον νομίζουμε όταν θα μας αφήσουν ελεύθερους, μια από τις γυναίκες που ήμασταν μαζί στα κρατητήρια και εγώ, μεταφερόμαστε με άγνωστο όχημα: δεν ξέρουμε πού και αρνούνται να μας δώσουν εξηγήσεις.
Μας πάνε στο Ελληνικό: ξανά σωματικός έλεγχος και ψάξιμο στα πράγματά μας. Έπειτα εισαγωγή στη φυλακή για μετανάστες. **[2]**

Παραμένω εκεί μέχρι την Πέμπτη 8 Δεκεμβρίου στις 05:50 το πρωί, όταν με μεταφέρουν στο αεροδρόμιο. Πρόκειται για απέλαση υπό παρακολούθηση. Δυο αστυνομικοί με συνοδεύουν μέχρι το αεροπλάνο όπου με "αναλαμβάνει" ένα μέλος του πληρώματος του αεροπλάνου. **[3]**

Προσγειώνομαι στη Βαρκελώνη στις 10:40, δίνουν το διαβατήριό μου σε έναν αστυνομικό, ο οποίος κάνει κάποια διαδικαστικά και μου το επιστρέφει.
Με υποδέχονται πολύ θερμά η οικογένειά μου, οι σύντροφοί μου κι οι φίλοι μου.

[1] Ο δικηγόρος με ενημερώνει ότι υπάρχει νόμος στην Ελλάδα που επιτρέπει στην αστυνομία να κρατάει κάποιον άνθρωπο που θεωρεί επικίνδυνο για τη χώρα υπεράνω των δικαστικών αποφάσεων. Ο αρχηγός της αστυνομίας του αεροδρομίου της Αθήνας αποφάσισε να με ταξινομήσει κι εμένα μεταξύ αυτών των ανθρώπων.

[2] Η δομή και η λειτουργία είναι ίδιες με τη δομή και τη λειτουργία μιας φυλακής. Πρόκειται για ένα κέντρο όπου χωράνε περίπου 80 γυναίκες. Τις μέρες που βρίσκομαι εγώ εκεί είμαστε περίπου 37. Μας φυλάνε γυναίκες αστυνομικοί. Το φαγητό είναι πάντα κρύο και δεν υπάρχουν τα απαραίτητα για την προσωπική καθαριότητα (για παράδειγμα, ήμασταν δυο μέρες χωρίς χαρτί υγείας). Η καθαριότητα του χώρου αναλαμβάνεται από τις ίδιες τις φυλακισμένες και έτσι κρατιέται στοιχειωδώς καθαρά. Όλα τα παράθυρα και οι ενδεχόμενες έξοδοι προς τα έξω διαθέτουν διπλά κάγκελα και περίφραξη από πίσω. Το προαύλιο έχει επίσης τέσσερεις σειρές από συρματόπλεγμα. Υπάρχουν τέσσερα τηλέφωνα που μπορείς να χρησιμοποιήσεις αν έχεις κάρτα. Δεν επιτρέπεται να τηλεφωνήσεις στην πρεσβεία από το τηλέφωνο του γραφείου του αστυνομικού τμήματος όπως ορίζει ο νόμος.

Όλες οι γυναίκες που καταφτάνουν εκεί είναι αποπροσανατολισμένες και μπερδεμένες και δέχονται μόνο τη στήριξη των άλλων γυναικών που κρατούνται εκεί. Υπάρχουν ιδιαίτερα σοβαρές περιπτώσεις από ανθρωπιστική σκοπιά (μητέρα που έχει χωριστεί από τα παιδιά της, ένα εκ των οποίων θηλάζει, γυναίκα τυφλή που έχει χωριστεί από τους συγγενείς της, γυναίκες που βρίσκονται εκεί πάνω από έξι μήνες κτλ.).

[3] Η οικογένειά μου και το συνδικάτο μου (CGT) ξεκινάνε μια καμπάνια αλληλεγγύης που συμπεριλαμβάνει μια συγκέντρωση (200 άτομα) μπροστά στο ελληνικό προξενείο στη Βαρκελώνη στις 5 Δεκεμβρίου. Μια αντιπροσωπεία των συγκεντρωμένων γίνεται δεκτή από το προσωπικό του προξενείου. Επίσης ο αντιδήμαρχος της Βαρκελώνης στέλνει γράμμα υπεράσπισής μου στον Έλληνα πρόξενο στην πόλη. Την ίδια μέρα, 5 Δεκεμβρίου, δέχομαι τηλεφώνημα από εργαζόμενη στην ισπανική πρεσβεία στην Αθήνα, η οποία ενδιαφέρεται για την κατάστασή μου, μου εξηγεί τις διαδικασίες που ακολουθούν με την ελληνική αστυνομία

και με ενημερώνει ότι έχει ειδοποιηθεί για τη σύλληψή μου μέσω του γραμματέα διεθνών σχέσεων της CGT και ενός δημοσιογράφου.